

עצי הזית, גם הם הניבו פריים בשפע ולא חסרו נזדים
טובים כל השנה כולה.

גם מטע שקדים היה לנו. נטענו אותו בחלקו המישורי
המרוחק מהחצר, של המגרש. את האבניים הזרועות בשטח,
סיקלנו וגדרנו בהם, כמקובל, את השטח כלו.

הmateu — כ-10 דונם — היה באותה תקופה ובאותם
תנאים, ענף משקי בעל חשיבות. השקדים — מהזן "פרי-
ציסה" שקליפתו רכה ותוכו מתוק וטעים.

גון השקדים שלנו היה מעובד ומטופח, אבל היבול לא
היה רב. הפרי בחלקו, נקטף ונאכל, ע"י כל עובר ושב,
בעודו י록 ורך ולכל הבשלה הגיע רק חלק קטן מהפירות.
עם זאתנו את מטולה, נוסף גם מטע השקדים אל כל
הנכסים-דלא-ניידי שטיפחנו והשארנו ללא תמורה.

ואם את שטח המטע היה עליינו "רק לסקל" מאבנינו —
היו בGINAH שלפני הבית גם סלעים והוצרכנו לעקרים במוט
ברזל. המוט היה עבה וכבד, מחודד בקצתו האחד ושטוח
בקצתו האחר; השתמשנו בשני הקצוות חליפות לפי הצורך.
גם מוט דק וקל דמי את חפירה קטן היה לנו ובו עקרנו
סלעים לא גדולים ולא עמוקים במיוחד. כך שימש לנו
המוט הקטן לגילוי הסלע לעומקו, מתחת לפני הקרקע.
אהבתי להזכיר במוט ול"פצח" את הסלע והייתי מלאת
גאווה כשהצלחתי לעקרו מן השורש.

בGINAH נטענו שני עצי תות וזאת — כמזון לתולעי המשי.
הלא גם הם בגדר "גידול" שיש להתנסות בו; ואמנם הת-
נסינו. כמה עשרות (ואולי מאות) פקעות של תולעת המשי
היו לנו ואנחנו גידלנו וטיפחנו אותם עד אשר... אינני זוכרת
מה עלה בגורלם, אבל בגדי משי לא היו לנו; בזאת אני
בטוחה.